

Συρία: Η επόμενη μέρα της πτώσης Άσαντ, η θέση της Ελλάδας και οι Χριστιανοί

/ [Επικαιρότητα](#)

Ραγδαίες είναι οι εξελίξεις στη [Συρία](#) μετά την πτώση του καθεστώτος Μπασάρ Αλ Άσαντ ο οποίος, όπως μεταδίδουν ρωσικά μέσα, μαζί με την οικογένειά του έχει καταφύγει στη Μόσχα όπου και έλαβαν πολιτικό άσυλο.

Τώρα, καθώς ο αντικαθεστωτικός συνασπισμός αρχίζει να διαλύει τον στρατό του Άσαντ και διατυπώνει το όραμά του για τη Συρία, οι ειδικοί αναρωτιούνται αν η επόμενη φάση θα σηματοδοτήσει μία νέα εποχή για έναν λαό που καταπιέστηκε – ή αν θα φέρει έναν διαφορετικό τύπο αυταρχικής διακυβέρνησης. Η ένοπλη αντιπολίτευση της Συρίας σχεδιάζει να σχηματίσει μια κυβέρνηση που θα ορίζεται από θεσμούς και ένα “συμβούλιο που θα επιλέγεται από το λαό”, δήλωσε στο CNN ο Αμπού Μοχάμαντ αλ Τζολάνι, ο άνθρωπος που ηγήθηκε της τελευταίας επίθεσης των ενόπλων και επικεφαλής της κυρίαρχης ομάδας του συνασπισμού, της Χάγιατ

Ταχρίρ αλ Σαμ (HTS), πρώην παραρτήματος της Αλ Κάιντα.

Το Συμβούλιο Ασφαλείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών συγκλήθηκε να συνεδριάσει εκτάκτως σήμερα κεκλεισμένων των θυρών για τις εξελίξεις στη Συρία, μετά την πτώση του προέδρου Μπασάρ αλ Άσαντ, ενημέρωσαν χθες Κυριακή διπλωματικές πηγές το Γαλλικό Πρακτορείο. Η έκτακτη συνεδρίαση, που προγραμματίζεται να αρχίσει περί τις 15:00 (τοπική ώρα· 22:00 ώρα Ελλάδας), ζητήθηκε νωρίτερα χθες από τη Ρωσία.

Η θέση της Ελλάδας

Σύμφωνα με ανακοίνωση του Υπουργείου Εξωτερικών, η Ελλάδα χαιρετίζει την πτώση του αυταρχικού καθεστώτος Άσαντ στη Συρία. “Θα πρέπει, ωστόσο, άμεσα να διασφαλιστεί η ειρήνη στη χώρα και η ομαλή μετάβαση εξουσίας σε μια δημοκρατικά νομιμοποιημένη κυβέρνηση, με βάση την απόφαση 2254 του Συμβουλίου Ασφαλείας. Η Ελλάδα υποστηρίζει την ενότητα, την εδαφική ακεραιότητα και κυριαρχία της Συρίας”, υπογραμμίζεται.

“Ιδιαίτερη μέριμνα θα πρέπει να υπάρξει για την προστασία όλων των αμάχων, συμπεριλαμβανομένων των θρησκευτικών μειονοτήτων καθώς και των θρησκευτικών μνημείων και της πλούσιας πολιτιστικής της κληρονομιάς. Η επιστροφή στη δημοκρατική ομαλότητα θα πρέπει να σημάνει το τέλος των προσφυγικών ροών από την πολύπαθη χώρα και να ανοίξει το δρόμο για την ασφαλή επιστροφή των Σύρων προσφύγων στις εστίες τους. Η Ελλάδα, από τη θέση του μέλους του Συμβουλίου Ασφαλείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, καθώς και με τους ισχυρούς δεσμούς που διαθέτει στον αραβικό κόσμο, θα συμβάλλει στην κατά το δυνατόν συντομότερη αποκατάσταση της ειρήνης και της

ευημερίας στη Συρία”, αναφέρεται.

(AP Photo/Darko Vojinovic)

Τραγική η κατάσταση στο Χαλέπι για τους Χριστιανούς

Ωστόσο, μεγάλη είναι η ανησυχία για τους χριστιανικούς πληθυσμούς στη Συρία και ιδιαίτερα για το Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο Αντιοχείας. Σύμφωνα με το ρεπορτάζ της Μαρίας Γιαχνάκη, η κατάσταση για τους Χριστιανούς στη Συρία ήταν και είναι δραματική, την οποία πολλές φορές οι διεθνείς ενώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα έχουν καταγγείλει καθώς συχνά πυκνά μιλούν για διεθνή σιωπή. Σε τηλεφωνική επικοινωνία την οποία είχε η δημοσιογράφος με στενό συνεργάτη του Μητροπολίτη Χαλεπίου και Αλεξανδρέττας κ. Εφραίμ, επιβεβαιώθηκε η κατάσταση καθώς τα πράγματα είναι τραγικά για το Χαλέπι και κυρίως για τους Ορθόδοξους Χριστιανούς που βρίσκονται ακόμη εκεί και αρνούνται να εγκαταλείψουν την περιοχή τις εστίες τους και τις εκκλησίες τους.

“Κάθε ώρα που περνά δεν γνωρίζουμε τι θα συμβεί και ποιοι θα επιβιώσουν από αυτή την δοκιμασία. Το Χαλέπι το εγκατέλειψαν όλοι και οι Σύριοι και οι Αρμένιοι, έμεινε μόνο ο Μητροπολίτης μας, Χαλεπίου και Αλεξανδρέττας κ. Εφραίμ και δύο – τρεις ιερείς που είναι κοντά του μέσα στη Μητρόπολη. Σας παρακαλώ να προσευχηθούμε για εκείνους διότι δεν ξέρουμε αν θα τους ξαναδούμε. Θυμόμαστε όλοι ότι πριν από 11 χρόνια, ο Μητροπολίτης Χαλεπίου ο Παύλος, ο προκάτοχός του δηλαδή (ο κατά σάρκα αδελφός του σημερινού Πατριάρχη Αντιοχείας κ.

Ιωάννη) είχε απαχθεί από Ισλαμιστές και έκτοτε αγνοείται. Το ίδιο φοβόμαστε ότι μπορεί να συμβεί και με τον σημερινό Μητροπολίτη. Το Χαλέπι αυτή την στιγμή βρίσκεται υπό κατοχή. Όλοι οι υπάλληλοι του δήμου των οργανισμών και των υπηρεσιών, έφυγαν από τις δουλειές τους και τις θέσεις τους τις κατέλαβαν οι αντάρτες. Κατέβασαν την σημαία της Συρίας από τα δημόσια κτήρια και ανέβασαν την δική τους”, είπε. ([Διαβάστε ΕΔΩ αναλυτικά το ρεπορτάζ](#))

Η πτώση Άσαντ

Σε ένδεκα ημέρες, ο Μπασάρ αλ Άσαντ έπεσε. Σχεδόν 14 χρόνια μετά το ξέσπασμα της εξέγερσης στη Συρία, που πολλοί νόμιζαν νεκρή, ο χρόνος επιταχύνθηκε απότομα. Κι ο χάρτης της Μέσης Ανατολής ίσως χαραχτεί ξανά απ’ την αρχή. Η πτώση ακολούθησε ακόμη δυο κατακλυσμικά γεγονότα, που οδήγησαν στην -κατά ορισμένους αναλυτές- κατάρρευση του στρατοπέδου που πρόσκειται στο Ιράν.

Το πρώτο ήταν ο αποκεφαλισμός από το Ισραήλ του στρατιωτικού επιτελείου του λιβανικού κινήματος Χεζμπολά.

Το δεύτερο η δολοφονία στο Ιράν του ηγέτη του παλαιστινιακού ισλαμιστικού κινήματος Χαμάς, του Ισμαήλ Χανίγια, αποδοθείσα επίσης στο Ισραήλ.

Επρόκειτο για δυο καίριας σημασίας συμμάχους του πλέον έκπτωτου σύρου προέδρου.

Η αστραπιαία προέλαση των ριζοσπαστών ισλαμιστών της Χαγιάτ Ταχρίρ ας Σαμ (ΧΤΣ, ο πρώην συριακός βραχίονας της Αλ Κάιντα, που διαβεβαιώνει πως διέκοψε

κάθε σχέση μαζί της) κι οργανώσεων ανταρτών προσκείμενων στην Τουρκία κατέλαβε τον κόσμο όλο εξαπίνης. Οι ίδιοι οι Σύροι, φιλικές όσο και εχθρικές χώρες, ειδικοί, δημοσιογράφοι – κανένας δεν κοίταζε στη Δαμασκό, το επίκεντρο της προσοχής βρισκόταν στη Λωρίδα της Γάζας και στον Λίβανο για πάνω από έναν χρόνο.

Ο πρόεδρος Άσαντ έμοιαζε αμετακίνητος, αλλά η ισχύς κρούσης των κυριότερων συμμάχων του, του Ιράν, της Ρωσίας, αλλά και της Χεζμπολά, έμοιαζε να μειώνεται, αν όχι να συντρίβεται.

Άρχισε μάλιστα διαδικασίες εξομάλυνσης των σχέσεων με άλλες αραβικές χώρες.

Όλ' αυτά εξανεμίστηκαν σε μερικά 24ωρα. Σύροι ποδοπατούν αγάλματα του Χάφεζ αλ Άσαντ. Ο γιος του, ο Μπασάρ, τράπηκε σε φυγή.

Μετά την άνευ προηγουμένου έφοδο της Χαμάς εναντίον νότιων τομέων του Ισραήλ την 7η Οκτωβρίου 2023, το Ιράν και ο «άξονας της αντίστασης» ενεπλάκησαν σ' έναν πόλεμο ο οποίος, λένε αναλυτές, ξεγύμνωσε τις αδυναμίες της Ισλαμικής Δημοκρατίας.

Η Χεζμπολά υπέστη βαριά πλήγματα στον πόλεμο εναντίον του Ισραήλ: η ηγεσία της αποδεκατίστηκε. Πάνω απ' όλους, έχασε τον εμβληματικό ηγέτη της Χασάν Νασράλα.

Οι οδοί ανεφοδιασμού της με οπλισμό και χρήμα από την Τεχεράνη, που σφυροκοπήθηκαν από το Ισραήλ στο ιρανικό έδαφος, πλέον απειλούνται από τους νέους κυρίαρχους στη Δαμασκό – που ασφαλώς δεν ξέχασαν τον καθοριστικό ρόλο της στη συντριβή της εξέγερσης.

Άλλες δυνάμεις προσκείμενες στην Ισλαμική Δημοκρατία, στην Υεμένη και στο Ιράν, σημαντικά πιόνια για την παρενόχληση συμμάχων των ΗΠΑ ή σουνιτικών περιφερειακών δυνάμεων, διατηρούν τη δυνατότητά τους να αποτελούν ενόχληση – χωρίς όμως να θεωρείται πως θα μπορούσαν ποτέ να ανατρέψουν το status quo.

Για τον Αντρέας Κριγκ του King's College του Λονδίνου, «ο άξονας της αντίστασης χάνει τη διεθνή διάστασή του και το περιφερειακό στρατηγικό βάθος του».

Όσο για τη Ρωσία, παραμένει καθηλωμένη στον πόλεμο με την Ουκρανία και προσεχώς κινδυνεύει να υποστεί μεγάλη απώλεια: αυτήν της μεγαλύτερης ναυτικής βάσης της στη Μέση Ανατολή, στην Ταρτούς, στα συριακά παράλια στη Μεσόγειο. «Δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι η νέα κοινωνικοπολιτική τάξη στη Δαμασκό θα επιτρέψει στους Ρώσους να παραμείνουν, έπειτα απ' όλα όσα έκαναν

για το καθεστώς Άσαντ», προεξοφλεί ο κ. Κριγκ.

Από την άλλη η Τουρκία, προστάτιδα δύναμη οργανώσεων ανταρτών που συμμετείχαν στην επίθεση, είναι «ο μεγάλος κερδισμένος», θεωρεί ο ίδιος. Ωστόσο, μπορεί να «έχει επιρροή», αλλά όχι «τον έλεγχο», επισημαίνει.

Πόσο μάλλον που η Μέση Ανατολή βρίσκεται αντιμέτωπη με τον κίνδυνο να ξεσπάσει «πόλεμος παντού» με την προοπτική «της επιστροφής του Ντόναλντ Τραμπ», συμπληρώνει ο Άρον Λουντ του κέντρου μελετών Century International.

Μετά «την πτώση του καθεστώτος Άσαντ, τίθενται ερωτήματα για την αντικατάστασή του» και το πόσος καιρός «θα χρειαστεί» για να διαμορφωθεί νέα κατάσταση. «Θα δούμε περιφερειακές συνέπειες κάθε λογής», προειδοποίησε.

Στη Συρία, από το 2011 η επιρροή συχνά μετριόταν με πετροδολάρια, που μοιράζονταν στις διάφορες παρατάξεις αντικαθεστωτικών.

Όπου οι χώρες του Κόλπου -ως ακόμη και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα- αναγκάστηκαν από τα πράγματα να συζητήσουν ξανά με τον άλλοτε παρία Άσαντ, σύμμαχο του μαύρου προβάτου τους, του Ιράν.

Πλέον, βρίσκονται αντιμέτωπες με κάτι ακόμα χειρότερο: «αυτοί που πανικοβάλλονταν από τους Αδελφούς Μουσουλμάνους βλέπουν στη Δαμασκό τους Αδελφούς Μουσουλμάνους στη χιλιοστή δύναμη, πολύ πιο μαχητικούς κι εχθρικούς απέναντι τους», κατά την άποψη του κ. Λουντ.

Στο μεταξύ το Ισραήλ, όπως κι άλλες χώρες στην περιοχή, περιμένει το χαρτί που όταν ξαναμοιραστεί τον Ιανουάριο ίσως αλλάξει εντελώς το παιχνίδι.

Από τη Ραμπάτ ως το Ριάντ, περνώντας από την Τεχεράνη και το Χαρτούμ, ηγέτες και αντίπαλοί τους ελπίζουν να εξασφαλίσουν χάρες από τον Ντόναλντ Τραμπ, γνωστό για τη διπλωματία έναντι ανταλλαγμάτων στην οποία αρέσκεται.

Έχει ήδη πει, με τη χαρακτηριστική του αθυροστομία, ότι το «μπορντέλο» της Συρίας δεν ήταν «η μάχη» της Ουάσιγκτον.

Σε κάθε περίπτωση, ο Ρεπουμπλικάνος θα βρει μπροστά του άλλη Μέση Ανατολή.

Ο κ. Κριγκ μιλά περί «τέλους του μύθου της σταθερότητας των αυταρχικών καθεστώτων», και μια «προειδοποίηση στους Χαφτάρ, στους Σίσι και στους Σάγκεντ αυτού του κόσμου».

Αναφέρεται αντίστοιχα στον πολιτικοστρατιωτικό ηγέτη της Λιβύης Χαλίφα

Χαφτάρ, στον πρόεδρο της Αιγύπτου Άμπντελ Φάταχ αλ Σίσι και στον πρόεδρο της Τυνησίας Καΐς Σάγεντ.

Το 2011, κατά τη διάρκεια της λεγόμενης Αραβικής Άνοιξης, και στις τρεις χώρες αυτές ανατρέπονταν αυταρχικά καθεστώτα που κυβερνούσαν δεκαετίες.

Πηγές: ΑΠΕ -ΜΠΕ, CNN, AFP, WP, ertnews.gr, ope.gr.